

andělé strážní

A white mannequin torso is shown against a white background. The torso is covered in numerous red blood splatters of varying sizes and directions, suggesting a violent event. A small, rectangular metal tag is hanging from the waist area of the mannequin.

kristina ohlssonová

FLEET

Kristina Ohlssonová

Andělé strážní

andělé strážní

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2014

ISBN 978-80-7473-182-2

Věnováno Pie.

S přáním šťastného roku 2011 Tobě i Tvé rodině.

„Filmové vraždy vypadají vždy velmi čistě. Já se snažím ukázat, jak obtížnou a špinavou prací ve skutečnosti zabití člověka představuje.“

Alfred Hitchcock

Minulost

Premiéra

Dokud si film nepustila, ani v nejmenším netušila, co ji čeká. Nechápala, jak zničující důsledky bude mít pro její další život.

Z komory vytáhla promítací plátno a postavila ho doprostřed obývacího pokoje. Na konferenční stůlek umístila promítačku a podložila ji románem *Polib mne a zemřeš* od Iry Levina, který dostala od kamarádky k Vánocům a stále ještě nenašla odvahu se do něj pustit.

Stará promítačka klope, jako kdyby do oken bušily kroupy.

Zhasla světla. Je doma sama.

Film v ní od samého počátku vzbudil nevysvětlitelnou zvědavost. Možná proto, že si nevzpomínala, že by ho kdy viděla. Nebo snad podvědomě vycítila, že byl před ní ukryt záměrně.

Na prvním záběru se ukáže povědomá místnost. Někde ji už viděla. Panuje tam přítmí, obrysy jsou rozmazané a okna zatemněná, dovnitř si však přece našlo cestu denní světlo. Oken je tu plno a zdá se, že sahají až ke stropu. Vtom se obraz trochu zaostří. Otevrou se dveře a objeví se mladá žena.

Na prahu zaváhá, jako by chtěla něco říct. Pohlédne do kamery a nejistě se usměje. Obraz se zachvěje. Není pochyb, že záznam byl pořízen ruční kamerou.

Žena vejde dovnitř a zavře dveře.

V té chvíli divačce dojde, odkud místnost zná.

Je to zahradní altán jejích rodičů.

Zaplaví ji neurčitý strach. Nejraději by film vypnula, nedokáže se však od něj odtrhnout.

Vtom se dveře znovu otevřou a vejde muž s maskou. V ruce drží sekyru. Žena leknutím vykřikne a ucouvne. Přitom přišlápne závěs. Muž k ní přiskočí a zachytí ji, aby nevypadla oknem ven. Smýkne jí doprostřed místnosti. Kamera se slabě zachvěje.

Následuje scéna, při níž by se v divačce krve nedořezal. Muž se rozmáchne sekyrou směrem k ženinu poprsí. Sekne jednou, dvakrát. Poté zacílí na hlavu. Další úder. Odloží sekyru a vytáhne nůž a... *panebože...* po chvíli zůstává žena bezvládně ležet na zemi. Ještě vteřinu, dvě, tři a film končí. Promítačka netrpělivě klope, dožaduje se přetočení pásky na začátek.

Žena však jen nechápavě zírá na plátno. Co to bylo? Co to právě viděla? Roztřesenými prsty nakonec pásku převine. Přehraje si film podruhé. A potřetí...

Není si jistá, zda jde o skutečnost nebo fikci, ale na tom vlastně nesejde. Tak či onak je to šílené. Už při druhém zhlédnutí jí dojde, kdo je maskovaný muž. Jak starý může film být? Kdo je ona žena? A kde byli moji rodiče, zatímco jim někdo zabral zahradní altán, zatemnil okna a spáchal a natočil v něm něco tak příšerného?

Když konečně dospěje k rozhodnutí, je už večer. Otázky sice stále převažují nad odpověďmi, to však nic nemění na jejím odhodlání. Když se v zámku ozve klíč a známý hlas zavolá „Jsem doma, miláčku!“, je rozhodnutá.

Už nikdy nebude ničím miláčkem.

A její dítě nikdy nepozná otce.

Současnost

2009

Citace z výslechu svědka Alexe Rechta, 1. 5. 2009

„U policie pracuju déle než polovinu svého života a musím říct, že s takhle děsivým případem jsem se dosud nesetkal. Je to hotová noční můra. Peklo. Pohádka bez šťastného konce.“

Úterý

1

Slunce nestálo nad obzorem ještě ani hodinu, když Jörgen poprvé v životě spatřil mrtvolu. Díky letošní nadprůměrné sněhové nadílce a vydatným jarním deštům země zvlhla a změkla. Vítr a voda se společnými silami prokousaly vrstvami zeminy a vytvořily mezi stromy hlubokou jámu.

Mrtvola však přesto nebyla vidět. Vyhrabal ji až pes.

Jörgen bezradně přešlapoval na kraji lesa. „Pojď už, Svante,“ zavolal.

Odjakživa mu dělalo problém se prosadit, což mu opakovaně vyčítal jeho nadřízený a také ho kvůli tomu opustila manželka.

„Vždyť jsi skoro neviditelný,“ vmetla mu do tváře toho večera, kdy od něj odešla.

Nyní Jörgen v neznámém lese venčil psa své sestry. Ta totiž trvala na tom, že zatímco budou s manželem na dovolené a její bratr bude psa hlídat, musí nutně bydlet u nich doma, aby Svanteho nestresovali změnou prostředí. Vždyť je to jen na týden. To přece Jörgenovi nemůže vadit.

To se ovšem spletla. Člověk i pes dobře vědí, kde je jejich domov. Se stávajícím řešením nebyl nakonec spokojený ani jeden.

Váhavé paprsky ranního slunce vrhaly zlatavé odlesky na orosené listy stromů. V lese panoval klid a mír, který narušovalo jen Svanteho umíněné hrabání v hromadě hlíny. Zemina odletovala všemi směry.

„Ke mně,“ zkusil to Jörgen znovu.

Tentokrát zvolil o poznání přísnější tón. Pes však veškeré povely ignoroval. Jediná změna byla, že se vzrušením rozkňučel.

Jörgen si povzdychl. Unaveně přistoupil k psovi a neohrabaně ho poplácal po hřbetě.

„Už musíme domů,“ domlouval mu. „Můžeme sem zajít zase zítra.“

Znělo to, jako by mluvil s malým dítětem. Svante ovšem nebyl žádné dítě, nýbrž třicetkilový německý ovčák, který právě zavětril něco, čemu unylý bratr jeho paničky bezradně přešlapující v mechu nemohl ani v nejmenším konkurovat.

Jörgen opět natáhl ruku rozhodnutý připnout si psa na vodítko. Nedá se nic dělat, bude ho odsud muset odtáhnout násilím.

„Musíš mu dát najevo, kdo je pánem,“ radila mu sestra. „Na psy platí důslednost.“

Na stromě zaštěbetal pták a Jörgen vzhlédl. Náhle ho přepadl neurčitý pocit, jako by nebyli v lese sami.

S cvaknutím připnul Svanteho na vodítko, a zatímco se odhodlával k rozhodujícímu souboji, aby psa přiměl k odchodu, všiml si černého igelitového pytle, který Svante zřejmě vyhrabal ze země. Pes se do něj vší silou zakousl a nepolevil, dokud mu nezůstal v tlamě vězet velký cár.

Tělo?

Zakopaná mrtvola?

„Fuj je to,“ okřikl psa Jörgen.

Ovčák se zarazil, vyplivl igelit a ucouvl. To bylo poprvé a naposledy, co svého dočasného páníčka poslechl.

**Výslech svědkyně Fredriky Bergmanové,
2. 5. 2009, 13:15**

(přepis nahrávky)

Přítomni: Urban S. (vyslýchající 1), Roger M. (vyslýchající 2), Fredrika Bergmanová (vyslýchaná)

URBAN: Mohla byste nám popsat, co se odehrálo 30. dubna pozdě odpoledne na ostrově Storholmen?

FREDRIKA: Ne.

(Svědka se tváří zatvrzele.)

URBAN: Proč ne?

FREDRIKA: Nebyla jsem u toho.

ROGER: Ale mohla byste nám snad povědět, co tomu předcházelo.

(Ticho)

URBAN: Pokud nebudete spolupracovat, mohli bychom to kvalifikovat jako trestný čin.

(Ticho)

ROGER: My už vlastně všechno víme. Nebo si to alespoň myslíme.

FREDRIKA: Tak co ode mě chcete?

URBAN: Peder Rydh je náš společný kolega. Pokud pro něj existují nějaké polehčující okolnosti, velmi bychom ocenili, kdybyste nám je sdělila.

(Svědčyně vypadá unaveně.)

ROGER: Víme, že za sebou máte několik extrémně náročných týdnů. Váš muž je ve vazbě a vaše dcera...

FREDRIKA: Nejsme manželé.

ROGER: Prosím?

FREDRIKA: Spencer není můj manžel.

URBAN: Na tom nesejde. Tenhle případ byl pro všechny zúčastněné velice vyčerpávající a...

FREDRIKA: Vy jste se snad úplně zbláznili. Říkáte polehčující okolnosti? Kolik jich potřebujete? Peder přišel o bratra. To vám nestačí?

(Pauza)

ROGER: Víme, že Pederův bratr zemřel, a víme i to, že Peder sám se ocitl v nebezpečné situaci. Ale posily už byly na cestě a Peder byl podle všeho pánem situace. Proč tedy střílel?

(Svědčyně pláče.)

ROGER: Nemohla byste nám ten příběh vypovědět celý?

FREDRIKA: Vždyť už stejně všechno víte.

URBAN: Všechno ne. To bychom tu jinak neseděli.

FREDRIKA: Kde mám začít?

URBAN: Od úplného začátku.

FREDRIKA: Jak jsme našli Rebecu Trolleovou?

URBAN: To by bylo nejlepší.

FREDRIKA: Tak dobře...

2

Kriminální komisař Torbjörn Ross stál bez hnutí na pasece pod větvemi stromů. Rovná záda, na nohou zateplené holínky. Pofukoval slabý jarní větřík a mezi stromy prosvítaly paprsky slunce. Brzy budu moct spustit na vodu motorový člun, pomyslel si.

Prohlížel si ten strašlivý nález skrývající se ve dvou igelitových pytlích, které před necelou hodinou vyhrabal pes náhodného kolemjdoucího. V jednom se skrýval ženský trup od pasu nahoru bez hlavy a rukou, ve druhém spodní polovina těla.

„Jak dlouho tu leží?“ zeptal se Torbjörn Ross přivolaného soudního lékaře.

„To vám teď přesně neřeknu, ale odhadem tak asi dva roky.“

Torbjörn Ross překvapeně hvízdł.

„Dva roky!“

„Zatím jen hádám.“

Policejní aspirant stojící vedle komisaře Rosse si odkašlal.

„Nenašli jsme ruce a hlavu,“ oznámil.

Komisař nespokojeně zabručel:

„Necháme prohledat celé okolí. Třeba tu někde budou. Zavolejte psovody, ale ať postupují opatrně.“

Nepředpokládal, že by se ruce a hlava našly, ale jistota je jistota. Podobné případy vždy budí velkou mediální pozornost, proto si nemohou dovolit nic zanedbat.

Znovu se obrátil na soudního lékaře: „Kolik jí mohlo být let?“

„To vám teď taky neřeknu, ale zdá se, že šlo o mladou dívku.“

„A nikde ani stopy po oblečení.“

„To máte pravdu.“

„Že by sexuální motiv?“

„Nebo chtěl vrah ztížit její identifikaci.“

Komisař Ross zamyšleně přikývl.

„To je taky možné.“

Soudní lékař mu podal drobný předmět.

„Podívejte,“ řekl.

„Co je to?“

„Piercing z pupíku.“

„No ne.“

Komisař Ross sevřel šperk mezi palcem a ukazováčkem. Byl to stříbrný kroužek s malou destičkou, kterou otřel o rukáv bundy.

„Je tu nějaký nápis.“

Přimhouřil oči a otočil se zády ke slunci.

„Svoboda,“ přečetl vyryté slovo.

V tom momentě mu šperk vyklouzl z ruky a zmizel v hromadě hlíny.

„Panebože.“

Soudní lékař se zatvářil nešťastně.

Torbjörn Ross šperk znovu zvedl a došel si pro igelitový sáček, jaké se používají na nalezené předměty. Piercing by měl identifikaci oběti značně ulehčit. Zaráželo ho však, že by vrahovi, který si dal takovou práci s rozřezáním těla, unikl tak podstatný detail.

Zaměstnanci pohřební služby nanejvýš opatrně vzdvihli části těla na nosítka, zakryli je černým igelitem a odnesli do auta.

Komisař Ross zůstal stát na místě a vytáhl z kapsy mobilní telefon.

„Alexi,“ spustil, když jeho kolega telefon zvedl. „Promiň, že volám tak brzo ráno, ale chci tě upozornit na jeden případ, který určitě dostaneš na starost.“

Bylo poledne. Spencer Lagergren zatím neměl hlad, ale jelikož měl na jednu hodinu smlouvenou schůzku a nevěděl, jak dlouho potrvá, rozhodl se, že se raději naobědvá předem.

V restauraci Kung Krål na uppsalském náměstí Gamla torget si objednal kuře s rýží a poté se svižným tempem vydal kolem univerzitní knihovny Carolina Rediviva k Anglickému parku, v němž stála budova katedry literární vědy. Kolikrát už tuhle trasu absolvoval? Občas ho napadlo, že by tam trefil i se zavázanýma očima.

Asi v půli cesty ho začala pobolívat operovaná kyčel. Lékaři mu sice slíbili plnou hybnost, avšak kladli mu na srdce, aby byl trpělivý. V prvních měsících po auto-nehodě přesto někdy ztrácel naději. Chybělo málo a už nemusel být mezi živými. Byla by to opravdu ztracená ironie osudu, kdyby zemřel zrovna ve chvíli, kdy se všechno konečně začalo dávat do pořádku. Spencer se po třiceti letech nešťastného života definitivně rozhodl udělat to, co považoval za správné. Jako by ho však pronásledovala smůla.

Po nehodě ho čekalo několik měsíců pracovní neschopnosti. Když se poprvé v životě stal otcem, zrovna se učil znovu chodit. Při porodu nevěděl, jestli má raději stát, nebo sedět. Porodní asistentka mu nabídla, že by mu nechala přivést pojízdné lůžko, aby si vedle své rodící partnerky mohl pohodlně lehnout. To Spencer zdvořile, avšak rezolutně odmítl.

S dítětem se dostavila nová energie a schopnost regenerace. Rozvod s Evou nakonec nebyl vůbec tak dramatický, jak očekával. Zcela ho zastínila havárie, jež ho

málem stála život. Stěhováci během pár hodin vynesli ze společného domu veškeré jeho věci a jeho bývalá manželka k tomu neřekla ani slovo. Spencer na stěhování osobně dohlížel ze svého oblíbeného křesla, které nechal z domu vynést až jako poslední, což mu připadalo téměř symbolické.

„Dávej na sebe pozor,“ otočil se mezi dveřmi na manželku.

„Ty taky,“ odvětila Eva.

„Zavoláme si.“

Spencer zvedl ruku k nejistému pozdravu na rozloučenou.

„Jo,“ přikývla Eva s úsměvem, oči však měla zalité slzami.

Než Spencer stihl zavřít dveře, uslyšel její šepot:

„Ale bylo nám spolu i hezky, ne?“

Přikývnutím projevil souhlas, ovšem v krku měl takový knedlík, že ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Zavřel dveře domu, který byl téměř třicet let jejich společným domovem, a stěhovák mu pomohl sejít ze schodů na zápraží.

Od té doby uběhlo skoro devět měsíců a Spencer do svého bývalého domova ani jednou nezavítal. Jeho život po nehodě byl však plný jiných, triviálnějších návratů. Kupříkladu do práce. Na fakultě se rychlostí blesku roznesla zpráva, že uznávaný profesor literatury Spencer Lagergren opustil manželku a nastěhoval se ke své podstatně mladší přítelkyni ze Stockholmu, která mu právě porodila dceru. Spencer s pobavením konstatoval, že jeho kolegové jsou na rozpacích, zda mu mají k otcovství gratulovat, nebo ho raději taktně přejít mlčením.

Jedinou změnou, s níž se kromě omezené pohyblivosti těžko vyrovnával, bylo přestěhování do Stockholmu. Obtížně si zvykal na tempo velkoměsta a připadal si v něm ztracený. Pokaždé, když vlak ze Stockholmu

zastavil na uppsalském nádraží, nechtělo se mu zpátky. K Uppsale byl vázán nejen profesně, nýbrž i po soukromé stránce, a chyběla mu víc, než si byl ochoten připustit.

Vedoucí katedry literární vědy se jmenoval Erland Malm. Se Spencerem se znali od té doby, kdy oba na katedru nastoupili jako čerství doktorandi. Nikdy sice nebyli přátelé, ale ani konkurenti, nebo dokonce nepřátelé. Jejich vztah by se dal charakterizovat jako korektní a čistě pracovní.

„Posaď se,“ vyzval Spencera jeho nadřízený.

„Děkuju.“

Spencer nabízenou židli s povděkem přijal. Byl rád, že může bolavé noze po procházce trochu ulevit. Hůl si zavěsil na opěradlo.

„Donesly se ke mně nemilé zvěsti,“ spustil Erland.

Nemilé?

„Pamatuješ si na Tovu Erikssonovou?“

Spencer se na okamžik zamyslel.

„No jistě. Vloni jsem jí vedl diplomovou práci. Potom jsem si ale zkrátil úvazek a přenechal jsem ji té nové doktorandce Malin.“

„Jak se ti s Tovou spolupracovalo?“

Hluk z chodby je upozornil, že dveře kabinetu jsou otevřené. Erland vstal a zavřel je.

„Docela dobře.“

Spencer rozhodil rukama. Býval by uvítal, kdyby mu kolega nabídl kávu.

„Ačkoli nebyla moc ambiciózní a já ani Malin jsme nechápali, proč si zvolila tak obtížné téma. Chvilí trvalo, než jsme ji trochu nasměrovali. Mám dojem, že na závěrečném semináři dokonce propadla.“

„Scházeli jste se často?“

„Ne, viděli jsme se jen párkrát. Potom si ji vzala na starost Malin. Myslím, že Tova byla trochu nespokojená, že jí diplomovou práci vede doktorandka.“

Hůl se povážlivě zakymácela a Spencer ji raději opřel o Erlandův stůl.

„O co tu vlastně jde?“ zeptal se.

Erland si odkašlal.

„Tova tvrdí, že jsi jí celou dobu škodil. Že jsi jí odmítal s prací pomoci, jestliže ti...“

„Jestliže co?“

„Jestliže ti neposkytne jisté sexuální služby.“

„Cože?“

Spencer se nejprve zasmál, jeho smích však v mžiku vystřídal hněv.

„To snad nemyslíš vážně! Vždyť jsem se s ní sešel jen asi třikrát. Mluvil jsi s Malin?“

„Mluvil. Zastala se tě, ale taky připustila, že u vašich prvních setkání nebyla.“

Poslední věta zůstala viset ve vzduchu.

„Sakra, Erlande, ta holka nemůže mít všech pět pohromadě. Nikdy jsem svoje studentky neobtěžoval, to přece víš.“

Erland se zatvářil rozpačitě.

„Jenže teď máš krucinál s bývalou studentkou dítě! Někteří kolegové se nad tím pozastavují. Víš, že mně je to jedno, ale to se nedá říct o všech.“

„Koho máš na mysli?“

„Jen klid. Nebudeme se přece rozčilovat kvůli...“

„Tak koho?“

„Ehm... například Barbro nebo Manneho.“

„Barbro a Manneho! Vždyť Manne žije se svojí nevlastní dcerou a...“

Erland bouchl bezradně pěstí do stolu.

„Teď je řeč o tobě. Manne byl špatný příklad, беру zpátky.“

Ztěžka si povzdychl a pokračoval:

„Jiná studentka uvedla, že tě jednou viděla, jak se s Tovou objímáš.“

Spencer horečně zapátral v přehřátém mozku a vzpomněl si:

„Svěřila se mi, že její otec dostal infarkt, že za ním pořád jezdí do nemocnice, a proto se nemůže soustředit na psaní.“

„Její otec je mrtvý, Spencere. Víím to, protože dělal radního na magistrátu. Před pár lety umřel na leukémii.“

Hůl spadla na zem a Spencer se ji ani nepokusil zvednout.

„Jsi si jistý, žes ji objal kvůli tomu?“

Spencer věnoval svému nadřízenému tázavý pohled.

Erland pokračoval:

„Chci říct, na jednom objetí ještě není nic špatného. Pokud pro něj ovšem existuje vysvětlení.“

„Tvrdila mi, že na tom její otec není dobře. Tak to opravdu řekla.“

Erland si nervózně poposedl.

„Nemůžu to brát na lehkou váhu, Spencere. Musím to nějak vyřešit.“

Do kabinetu se prodraly paprsky dubnového slunce a na podlaze se roztančily stíny květin z okenního parapetu. Brzy budou čarodějnice a studenti se už připravují na každoroční tradiční oslavy: piknik v parku i sjíždění řeky na vlastnoručně vyrobených plavidlech.

„Spencere, posloucháš mě vůbec? Tohle je setsakramentsky vážná situace. Tovina nejlepší kamarádka je předsedkyní výboru studentské rady, který má na starosti otázky rovnoprávnosti. Pokud to vezmeme na lehkou váhu, může z toho být pěkný průšvih.“

„A co já?“ Spencerovi se náhle zastesklo po Fredrice.

„Máš za sebou náročné období. Vezmi si pár měsíců volno.“

„Pokud je to tvoje poslední slovo, může se klidně stát, že se už nevrátím.“

Ta slova Erlanda Malma zjevně vyděsila.

„Neblázni, Spencere. Do konce léta to bude smetené ze stolu. Pokud někdo šíří takové nepravdy, vždycky se na to přijde.“

„Pokud?“

Spencer s nespokojeným odfrknutím vstal.

„Čekal bych od tebe víc, Erlande.“

Vedoucí katedry mlčky obešel stůl a podal Spence-
rovi hůl.

„Pozdravuj Fredriku.“

Spencer beze slova opustil místnost. Doslova kypěl vzteky. Mimo to v něm však začaly hlodat i starosti. Jak z toho zatraceně vybruslí?

„To je Rebeca Trolleová,“ prohlásil Alex Recht.

„Jak to můžeš vědět?“ namítl Torbjörn Ross.

„Protože jsem před dvěma roky vyšetřoval její zmi-
zení.“

„Takže se vám ji nepodařilo najít?“

Alex věnoval kolegovi káravý pohled.

„Jak vidíš, tak ne.“

„Tělo je v pokročilé fázi rozkladu, a navíc nemá ruce ani hlavu. Bude těžké ji identifikovat, pokud ovšem nemáte její DNA.“

„To máme. Ale identifikace bude čirá formalita. Vím jistě, že je to Rebečino tělo.“

Alex vycítil kolegův váhavý pohled. Za poslední rok se s takovými pohledy setkal nesčetněkrát. Oči předstí-
rající soucit, za nímž se však skrývaly pochyby.

Zvládne to? ptal se ten pohled. Dokáže se vyrovnat se smrtí manželky?

Jednou z několika čestných výjimek byla vedoucí
personálního oddělení Margareta Berlinová.

„Spoléhám na to, že kdybyste cokoli potřeboval, dá-
te mi vědět. Neváhejte se na mě obrátit. Jsem tu pro
vás. Na sto procent.“

Teprve tehdy Alex sejmul masku a požádal o neplacené volno.

„Nechcete radši neschopenku? Zařídím to.“

„Ne. Neplacené volno stačí. Musím podniknout jistou cestu.“

Mohl dodat „do Bagdádu“, to by však znělo příliš okázale.

Alex ukázal na piercing, který držel v ruce.

„Pamatuju si, že to byl dárek od její matky k maturitě. Proto vím jistě, že je to ona.“

„To je mi teda dárek.“

„Kromě toho dostala ještě pětadvacet tisíc na studium. Rebeca byla v rodině první, kdo se dostal na vysokou školu, a matka na ni byla patřičně hrdá.“

„Kontaktoval už matku někdo?“

Alex odvrátil od piercingu pohled.

„Ještě ne. Mám to v plánu zítra.“

„Proč ne dneska?“

„Raději bych počkal, jestli přece jen nenajdeme hlavu a ruce. Není kam spěchat. Matka už se načekala dost dlouho. Jeden den navíc nehraje roli.“

Při těch slovech však pocítil bolest. Den může být někdy stejně dlouhý jako celý život. Klidně by obětoval deset let života za jediný den strávený s Lenou.

Nikdy bych si nemyslel, že stesk tak strašně bolí.

Rozechvělou rukou zastrčil piercing zpátky do sáčku.

„Jak jste teď na tom s lidmi? Zvládnete tak velký případ?“ zeptal se Torbjörn.

„Myslím, že ano.“

„Pracuje u vás ještě Rydh?“

„Jo, pracuje. A Bergmanová taky. Ačkoli ta je teď na mateřské.“

„No jo vlastně.“

Torbjörn se ušklíbl.

„Slyšel jsem, že ji zbouchnul nějaký starý profesor.“

Při pohledu na Alexův výraz však zvažněl.
„Takové řeči si nech pro někoho jiného, Torbjörne.
Já se do soukromí svých podřízených nepletu.“

Torbjörn raději změnil téma:

„Ale neměla by se už brzo vrátit do práce?“

„To doufám. Jinak mám v záloze ještě další lidi, kdyby bylo potřeba. I když nejlepší by samozřejmě bylo, kdyby se Fredrika vrátila co nejdřív. Nejlíp zítra.“

Alex se nejistě usmál.

„Člověk nikdy neví,“ pokrčil rameny Torbjörn. „Třeba už má plenek plné zuby.“

„Třeba,“ pokrčil rameny Alex.

„Od zítřka?“ zopakovala nevěřičně Fredrika.

„Proč ne?“ opáčil Spencer.

Fredrika se překvapeně posadila.

„Stalo se něco?“

„Nic.“

„No tak, Spencere.“

Ozvalo se cvaknutí zapalovače plynového sporáku. Spencer postavil vodu na čaj.

Jeho záda říkala vše, co Fredrika potřebovala vědět. Něco není v pořádku.

Od začátku počítala s tím, že ji Spencer na rodičovské dovolené nevystřídá. Okolnosti byly jasné. Fredrika byla smířená s tím, že Spencer bude dál ženatý s Evou a o dítě, které spolu čekají, se bude starat převážně sama. Potom však ze dne na den nastal prudký obrat. Spencer se jí svěřil se svým tajemstvím. Pověděl jí o tchánovi, který ho měl v hrsti. O manželce vyžadující životní styl, jaký si ve skutečnosti nemohli dovolit. O osudové chybě z mládí, která poznamenala celý jeho další život. Z ničeho nic však sebral všechny síly a rozhodl se jednou provždy ze začarovaného kruhu vystoupit.

„Chceš?“ zeptal se jí, když za ním vloni v zimě přišla po autohavárii poprvé do nemocnice.

„Co jestli chci?“

„Chceš se mnou žít? Doopravdy?“

Fredrika nedokázala odpovědět hned.

Přes deset let měli nezávazný vztah. Chvíli jí trvalo, než přivykla myšlence, že by teď Spencera měla jen pro sebe.

Chci? zeptala se sama sebe. Opravdu s ním chci žít, nebo jsem si to jen namlouvala, protože se to tak dlouho zdálo nedosažitelné?

Rozbušilo se jí srdce.

Chci to. Strašně moc.

Jediné, z čeho měla obavy, byl Spencerův zdravotní stav. Vždyť se musí naučit znovu chodit. Nesmí začít stárnout rychleji než doposud. Nemůže se přece starat o dítě a ještě o něj.

Spencer Fredričiny obavy zřejmě vycítil, protože usilovně pracoval na svém uzdravení. Sice ještě chodil o holi, ale zanedlouho ji už nebude potřebovat.

Její malá dcerka se právě probrala z odpoledního spánku a začala se dožadovat pozornosti. Spencer předběhl Fredriku a došel pro ni do dětského pokoje. Saga po probuzení jen málokdy plakala. Povídala. Nebo lépe řečeno žvatlala. U úst se jí tvořily bublinky slin. Byla tak podobná Fredrice, až to Spencera téměř děšilo.

Vrátil se do kuchyně s usmívající se Sagou v náručí.

„Říkala jsi přece, že už se ti stýská po práci.“

„To sice ano, ale něco takového se musí naplánovat. Jak dlouho bys chtěl vlastně zůstat doma?“

„Maximálně dva měsíce,“ odvětil Spencer.

„A pak?“

„Pak začne Saga chodit do školky.“

„Místo ve školce máme až od srpna, Spencere.“

„No právě. Do konce června s ní budu doma a v červenci si oba vezmeme dovolenou.“

Fredrika si mlčky prohlížela vrásčitý obličej svého partnera. Věděla, že ho láska k dceři zaskočila. Zjevně vůbec netušil, jak silné city může člověk chovat k dítěti. Nikdy se však ani slovem nezmínil, že by chtěl být se Sagou doma.

„Co se stalo, Spencere?“

„Nic.“

„Nelži mi.“

Spencerovi se rozšířily zorničky.

„Na katedře se to nějak mele,“ přiznal.

Fredrika svraštila čelo. Vybavila si, že se Spencer nedávno zmínil o jakémisi sporu mezi kolegy, netušila ovšem, že by se týkal i jeho.

„Pořád ten samý problém?“

„Jo, ale teď je to horší. Atmosféra na katedře by se dala krájet a mám dojem, že se to začíná podepisovat i na studentech.“

Spencer se zamračil a posadil se se Sagou na zem. Fredrice neuniklo, jakou mu ten pohyb způsobil bolest.

„Myslíš, že zvládneš být celé dny doma? Pro začátek bych možná mohla nastoupit jen na částečný úvazek.“

Spencer přikývl.

„To je dobrý nápad. Stejně budu muset občas zajet do Uppsaly. Na porady a tak.“

Při těch slovech sklopil pohled.

Něco mi tají, konstatovala v duchu Fredrika. O tom není pochyb.

„Tak dobře,“ souhlasila.

„Opravdu?“

„Promluví si s Alexem. Ještě dnes zajedu na stanicu a zeptám se ho, co si o tom myslí. Třeba by pro mě mohl mít nějaký nový případ.“

Rozřezané tělo ve dvou igelitových pytlích. Alex byl přesvědčený, že se jedná o dívku jménem Rebeca Trolleová.

Peder Rydh si pochybovačně prohlížel fotografie z místa hrůzného nálezu. Nenašla se hlava ani ruce, Alex však identifikoval piercing, který měla mrtvá v pupíku.

Zda se skutečně jedná o tutéž osobu, potvrdí nebo vyvrátí teprve test DNA. Peder byl ovšem skeptický. Piercing s nápisem *Svoboda* je sice dost neobvyklý, na identifikaci to však zdaleka nestačí.

Díky vlhké zemi a igelitu se tělo uchovalo v poměrně dobrém stavu, přesto však bylo podle fotografií obtížné si představit, jak vypadalo zaživa. Bylo štíhlé nebo robustnější? Měla žena rovná záda nebo měla ve zvyku se hrbít?

Peder otevřel desky s případem Rebecy Trolleové, které mu Alex dal k prostudování. Vytáhl snímek pohřešované pořízený těsně před jejím zmizením.

Z obrázku se na něj sebejistě usmívala hezká a zdravě vypadající mladá žena s pihovatými tvářemi a v modrofialovém tričku, které jí ladilo s modrými očima. Špinavě blondaté vlasy měla svázané do culíku.

Teď je ovšem nejspíš mrtvá.

Z údajů ve složce jejího případu vyplývalo, že měla mnoho zájmů. Třetím rokem studovala na Stockholmské univerzitě literární vědu, rok strávila ve Francii, kde byla členkou čtenářského klubu. Ve Stockholmu zpívala v kostelním sboru a přivydělávala si jako instruktorka plavání kojenců.

Peder nevěřicně zavrtěl hlavou. Jak to ti dnešní mladí všechno stíhají? On ve svých třiaadvaceti letech rozhodně tolik aktivit neměl.

Posledního půlroku před svým zmizením byla Rebeca nezadaná. Policie několikrát vyslychala její bývalou přítelkyni a mezi jejími přáteli se proslýchalo něco o nové lásce, policii se však nikdo nepřihlásil ani se jim nepodařilo zjistit žádné jméno.

Rebeca měla mnoho přátel a všechny policie minimálně jednou vyslechla, což platilo i pro vedoucího její

bakalářské práce, kolegy z kurzů plavání i členy sboru. K ničemu to však nevedlo.

Peder si pomyslel, že na tak bezvýhodném případě by se rozhodně nechtěl podílet. Jeho kolegové očividně uvízli na mrtvém bodě. Soudě podle Alexových poznámek museli být skutečně zoufalí. Nakonec dokonce začali spekulovat, zda se Rebeca náhodou nemohla vypařit záměrně. Tuto hypotézu založili na skutečnosti, že se údajně pohádala s matkou a už delší dobu plánovala odjet na studia do zahraničí. Policie samozřejmě vyslechla i jejího otce, který od Rebečiných dvanácti let bydlel v Göteborgu.

Rebeca zmizela ve čtvrtek večer cestou na večírek pro účastníky mentorského programu. V šest hodin telefonovala matce, které řekla, kam se chystá. Krátce nato jí volal ještě někdo z anonymní dobíjecí SIM karty.

V sedm hodin ji na chodbě koleje v ulici Körsbärsvägen, kde bydlela, potkal její spolubydlící. Byla prý hezky oblečená a nalíčená a evidentně někam pospíchala. Ve čtvrt na osm ji nezávislý svědek spatřil v autobuse číslo čtyři jedoucím na Östermalm, což bylo zarážející, neboť k univerzitě, kam měla údajně namířeno, by musela jet opačným směrem. Přátelé, kteří ji očekávali na večírku, uvedli, že toho večera vůbec nedorazila, a nikdo z nich netušil, kam se poděla.

Těsně před půl osmou ji jiný svědek viděl vystupovat z autobusu u budovy rozhlasu a jít směrem ke čtvrti Gärdet. Tam byl také naposledy zaznamenán signál jejího mobilního telefonu, než přístroj někdo vypnul. U rozhlasu tedy stopa končila a po Rebece jako by se slehla zem.

Peder rozložil mapu, v níž jeho kolegové před dvěma lety vyznačili bydliště všech osob, které v případě nějakým způsobem figurovaly a které bydlely na Östermalmu. Jednalo se jen o hrstku lidí a všichni měli věrohodné alibi. Nikdo z nich si toho večera

nedomluvil s Rebecou schůzku ani nebyl podezřelejší než ostatní.

Od onoho večera už Rebecu nikdo nikdy nespátřil. Až dosud. Pokud ovšem tělo v igelitových pytlích skutečně patří jí.

Nalezena byla ve čtvrti Midsommarkransen. Peder se zamyslel. Nebydlí náhodou někdo z jejích známých poblíž? Moc jich asi nebude, ale prověřit by se to mělo.

Když policisté Rebečino zmizení před lety vyšetřovali, neměli mnoho podezřelých. Nepodařilo se vypátrat žádné její nepřátele, což ovšem ještě nutně neznamenalo, že žádné neměla. Rebečina matka si vzpomněla na jakýsi dceřin spor s kolegyní z kurzů plavání. Dotyčná ovšem tvrdila, že se jednalo o nanejvýš banální záležitost, a navíc měla na večer, kdy Rebeca zmizela, alibi.

Peder se zamyslel. Který člověk by volal na policii tentýž večer, kdy se ztratí mladá studentka? Z dokumentů ve složce vyčetl, že jako první kontaktoval policii v jedenáct hodin večer Rebečin kamarád, jelikož nedorazila na večírek, jak slíbila, ani nebrala telefon. Policii jeho hlášení zpočátku nijak nevzrušovalo a jen se rutinně spojili s Rebečiny rodiči. Její matka si nejdřív nedělala starosti, že prý se dcera o sebe umí postarat. Avšak ve dvě hodiny v noci poté, co osobně obvolala všechny Rebečiny kamarády a zjistila, že nikdo netuší, kde by mohla její dcera být, a navíc měla stále vypnutý telefon, i ona znejistěla. Časně ráno proto bylo po Rebece Trolleové vyhlášeno pátrání.

Mladík, který jako první uvědomil policii ve věci Rebečina zmizení, se jmenoval Håkan Nilsson. Proč ale volal na policii, a ne jejím rodičům? uvažoval Peder. Že by je neznal? A proč si také o Rebecu dělal takovou starost? Tak brzy? Peder se probíral jedním dokumentem za druhým. Håkan Nilsson s policií spolupracoval v podstatě po celou dobu vyšetřování a byl jim ve všem

nápomocný. Jenže proč zrovna on? Navíc po městě vyvěsil plakáty s Rebečinou fotografií a napsal o jejím zmizení článek do studentského časopisu. Opakovaně uváděl větu: *Máme o Rebecu starost. Jací my?*

Peder se rozhodl probrat tu záležitost s Alexem. Nejprve však otevřel on-line policejní registr osob a zadal do vyhledávače jméno Håkan Nilsson. Ukázalo se, že dotyčný dříve bydlel na stejné koleji jako Rebeca, nyní však má trvalou adresu v ulici Tellusgatan v Hägerstenu. Ale to je přece hned vedle Midsommarkransenu! Peder upřeně civěl na monitor. Pokud nalezené tělo skutečně patří Rebecce Trolleové, bude jim Håkan Nilsson muset leccos vysvětlit.

Fredrika Bergmanová zaklepala na dveře Alexovy kanceláře. Její nadřizený seděl shrbený na židli, na čele hluboké vrásky. Fredrika ho od doby, kdy ovdověl, viděla jen několikrát, a když nyní spatřila, jak zestárl, bylo jí málem do pláče. Nechtěla si to sice připustit, ale podobně na tom byl i Spencer. Oba muži prožili těžké období, což na nich zanechalo viditelné stopy.

Fredrika se přinutila k úsměvu.

„No ne, to jsou k nám hosti,“ zvolal Alex, jakmile si jí všiml.

Po tváři se mu rozlil vřelý úsměv, díky němuž se Fredrika uvolnila. Po krátkém váhání Alex vstal a obešel stůl, aby ji objal. Fredrika ucítila jeho silné paže kolem svého těla i to, jak jí do tváří stoupá krev.

„Jak se máš?“ zeptala se.

Alex pokrčil rameny.

„Ujde to.“

Poté se oba posadili.

„Co malá?“

„Saga se má skvěle. Pomalu začíná chodit.“

„Tak brzo?“

„Zas tak brzo to není, vždyť už jí bude rok.“

Fredrika přelétla očima Alexovu kancelář. Za sebou na stěně měl pár fotografií. Své rodiny. Manželky, která už nežije.

Life's a bitch and then you die.

„Zrovna dneska jsem o tobě mluvil,“ řekl Alex.

„Opravdu?“

Alex náhle vypadal čileji, jako by byl plný opatrného očekávání.

„Postrádáme tě. Doufáme, že by ses mohla brzo vrátit, třeba už v létě.“

Fredrika si připadala trapně.

„Ehm... možná by to šlo i dřív.“

„Výborně. Kdy?“

Má mu to říct? Má mu říct, že se Spencer narychlo rozhodl, že chce být doma se Sagou? Že má problémy v práci a raději by zůstal nějaký čas doma?

Náhle si položila otázku, jestli má vůbec *chut'* vrátit se do práce. Dny se Sagou jsou úžasné. Několik Fredričiných kamarádek má podobně staré děti a scházejí se skoro každý týden. Kdyby jim teď oznámila, že se tak najednou vrací do práce, určitě by si myslely, že se zbláznila.

„Mohla bych začít třeba na tříčtvrtinový úvazek.“

„Odkdy?“

Fredrika zaváhala.

„Od zítřka...?“

O chvíli později přijala Fredriku ve své kanceláři vedoucí personálního oddělení Margareta Berlinová.

Obvykle se nezabývala rutinními záležitostmi, ale když zjistila, že se jedná o tým Alexe Rechta, chtěla se s Fredrikou setkat osobně.

„Ráda vás vidím,“ prohlásila na uvítanou.

Fredrika pozdravila a posadila se.

„Už jsem se chystala k odchodu, tak doufám, že to nebude nadlouho...“

„To určitě ne.“

Margareta Berlinová sebrala ze stolu pár štosů papírů a strčila je do skříně za sebou. Byla vysoká a statná. Nebo spíš silná. Fredrika by nepoužila výraz tlustá. Působila prostě jen mohutným dojmem.

„Jak se vám daří?“ zeptala se jí ta statná žena.

Při té otázce Fredrika znejistěla. Zbystřila.

„Dobře, děkuju.“

Margareta Berlinová přikývla.

„Je to na vás vidět. A jak se vede Alexovi?“

„Na to se ho můžete zeptat sama.“

„Jenže já se ptám vás.“

Fredrika se zamyslela.

„Myslím, že se mu daří dobře,“ odpověděla po chvíli. „Nebo přinejmenším lépe.“

„Taký se mi zdá. Ovšem musím přiznat, že jeden čas to s ním bylo nahnuté.“

Margareta Berlinová se naklonila blíž k Fredrice.

„Znám Alexe přes dvacet let a přeju mu jen všechno dobré.“

Odmlčela se.

„Ale kdyby se choval špatně ve službě, kdyby se ukázalo, že nezvládá svou práci, musela bych zasáhnout.“

„Kdo říká, že ji nezvládá?“ zeptala se Fredrika popleteněji, než měla v úmyslu.

„Zatím nikdo. Ale doneslo se mi, že postupoval nevykykle tvrdě vůči některým kolegům. Dalo by se říct, že dělal moji práci. Zasahoval do mých kompetencí.“

Při posledních slovech se tlumeně zasmála.

Fredrika však měla ke smíchu daleko. Margaretu Berlinovou chovala sice ve velké úctě, nejen proto, že zarazila Pederovo nepřijatelné chování, zároveň ale byla loajální ke svému přímému nadřízenému, nikoli

k vedoucí personálního oddělení. Nepředpokládala, že by mezi nimi dvěma mohly nastat rozepře.

„Chtěla jsem vám jen dát najevo, že pokud byste v budoucnu cítila potřebu si promluvit, jsem vám k dispozici.“

„Promluvit si o Alexovi?“

„O čemkoli.“

Tím jejich schůzka skončila a Fredrika se zvedla k odchodu.

„Ten nový případ...“ ozvala se ještě Margareta Berlinová, když už byla Fredrika mezi dveřmi.

„Ano?“

„Pamatuju si, jak Alex vedl vyšetřování zmizelé Rebecy Trolleové.“

Fredrika čekala.

„Byl tím úplně posedlý. Byl to poslední případ, na kterém pracoval, než ho pověřili sestavením vlastního týmu. Toho, ve kterém dnes pracujete vy i Peder Rydh. Těžce nesl, že ji tenkrát nenašli.“

„A vy se obáváte, aby se mu teď, když jsme ji možná konečně našli, věci nevymkly z rukou?“

„Tak nějak.“

Fredrika chvíli váhala, co by měla říct.

„Dohlédnu na něj,“ pronesla nakonec a vzala za kliku.

Středa

To je ale krásné jaro, radovala se Malena Brembergová, zatímco dávala do vázy kytici, kterou jedna z klientek v domově důchodců dostala od syna. Po dlouhé zimě se pořád nemohla nabažit dlouhých a slunných dnů.

Přinesla vázu staré paní zpátky do pokoje.

„Ty jsou ale krásné,“ usmála se.

Stará paní se naklonila blíž a chvíli si květiny pozorně prohlížela.

„Ty žluté se mi vůbec nelíbí.“

Malena jen stěží zadržela smích.

„Opravdu? To je mi líto. Co s nimi provedeme?“

„Vyhoďte je.“

„Ale prosím vás, takovou krásnou kytici. A od tak pohledného mladého pána.“

„No a? Stejně za mnou chodí jen kvůli penězům. Dejte tu kytku Egonovi. Za ním beztak nikdy nikdo nepřijde.“

Malena znovu vzala chladnou vázu a odnesla ji do kuchyně.

„Už zase?“ zeptala se jí kolegyně, která právě vyndávala nádobí z myčky.

Obě ženy se zasmály.

„Prý je mám vyhodit,“ přetlumočila jí přání staré paní Malena.

Druhá žena zavrtěla hlavou.

„Nechápu, že za ní pořád ještě chodí, když je tak protivná.“

„Tvrdí, že mu jde jen o dědictví.“

„A já říkám, že to dělá z lásky.“

Malena postavila vázu na jídelní stůl.

„Myslíš, že ty kytky u večeře pozná?“ zeptala se kolegyně.

„Ani náhodou,“ zavrtěla hlavou Malena. „Poslední dobou to s ní jde z kopce. Možná už bychom se měly poptat, jestli by se pro ni nenašlo místo nahoře.“

Nahoře. To znamenalo na uzavřeném oddělení pro demenční pacienty nacházejícím se o patro výš. Tam dříve nebo později končila velká část klientů. Těžké dveře tamního oddělení naháněly Maleně hrůzu. Doufala, že jí se stařecká demence vyhne.

V kuchyni hrála televize. Malena se zájmem vyslechla reportáž o nálezu ženského těla v lesíku ve čtvrti Midsommarkransen. Policie odmítala sdělit jakékoli detaily, avšak nálezce mrtvoly se uvolil poskytnout televizi rozhovor.

„Byl jsem na procházce se psem,“ prohlásil a narovnal se. „To on ji vyhrabal. Víc vám toho bohužel říct nemůžu.“

„Jak vypadala?“ zeptal se reportér.

Muž si zjevně nevěděl rady.

„K tomu se nesmím vyjadřovat.“

„Můžete nám říct, jestli byla oblečená?“

Mužovo sebevědomí patrné na začátku rozhovoru náhle splasklo.

„Už musím běžet. Jdeme, Svante.“

Za chvíli muž zmizel ze záběru, psa přitom táhl za sebou na vodítku.

Maleně zazvonil v kapse telefon. Ošklivé erární misky, které nosili všichni zaměstnanci domu s pečovatelskou službou, měly jedinou výhodu – a to velké kapsy, do nichž se pohodlně vešel mobil, pastilky proti bolesti v krku nebo různé nepotřebné věci.

Když na displeji spatřila jméno volajícího, ztuhla. Dlouho o něm neslyšela, ale stále ho měla v živé paměti. Jeho neodbytné telefonáty, požadavky, výhrůžky i pomluvy.

„Haló.“

„Nazdar Maleno. Jak se vede?“

Malena vyšla na chodbu. Doufala, že kolegyně hovor neuslyší.

„Co chceš?“

„To, co vždycky.“

„Na něčem jsme se přece dohodli.“

„To ano. A pořád to platí. Pokud by sis myslela něco jiného, mrzelo by mě to.“

Maleně se najednou ztěžka dýchalo. Cítila, jak v ní narůstá panika. Jako bublinky ve sklenici limonády stoupající na hladinu.

„Nikdo tu nebyl.“

„Opravdu ne?“

„Ani noha.“

„Dobře. Ještě se ozvu.“

Po ukončení hovoru stála Malena ještě dlouho na chodbě.

Nikdy nebudu volná, pomyslela si zoufale. Některé dluhy se prostě nedají splatit.

„My nemáme sraz ve Lví kouli?“ zeptala se Fredrika, když kráčela za Pederem po chodbě.

Peder se zarazil.

„Ne. Je tam rozbitá ventilace a příšerný smrad. Půjčujeme si teď zasedací místnost ostatních.“

Ostatních? pozastavila se nad jeho odpovědí Fredrika. Zajímavý způsob nazírání na kolegy, kteří pracují na stejném oddělení, jen nespádají do Alexova týmu.

Peder se k ní otočil.

„To jsem nečekal, že se vrátíš takhle ze dne na den.“

Jelikož Fredrika hned neodpověděla, spěšně dodal:

„Samozřejmě jsem rád, že jsi zpátky.“

„Díky,“ odvětila Fredrika. „Trochu se nám doma změnila situace, takže jsem tu o něco dřív, než jsem původně plánovala.“

Peder nasadil tázavý výraz, ale Fredrika mu víc vysvětlit nemohla. Sama měla v hlavě zmatek. Sice už se jí po práci začínalo občas stýskat, ale tak rychlý návrat si rozhodně nepředstavovala. A vlastně ještě nebyla úplně zpátky. První tři týdny bude pracovat na tříčtvrtinový úvazek a pak se uvidí.

Alex už na své kolegy čekal v nové zasedací místnosti, v níž to vypadalo téměř stejně jako ve Lví kouli.

Fredriku stále pálila vzpomínka na rozhovor s Margaretou Berlinovou. Slíbila jí, že ji bude informovat, pokud by se Alexova schopnost vést tým jakkoli zhoršila. Neexistuje moc horších věcí než se dobrovolně přihlásit k donášení na svého nadřízeného. Ačkoli tak úplně dobrovolné to nebylo.

Dělám to proto, že mi na tobě záleží, Alexi, ujišťovala se v duchu.

Věděla o Alexově návštěvě Iráku a znala i pravý důvod jeho cesty. Když se ho dozvěděla, neubránila se pláči. Její pocity při pomyslení na Alexův dobrý skutek se nedaly popsat slovy. Jel přes půl zeměkoule jen proto, aby předal zásnubní prsten ženě, která ztratila milovaného muže, aniž věděla jak nebo proč.

Chybělo málo a taky jsem zůstala sama, Spencere.

Fredrika s Pederem se posadili ke stolu, kde už čekal Alex a několik Fredrice neznámých tváří, zřejmě nových kriminalistů právě vypomáhajících v Alexově týmu kvůli nálezů těla v pytlich.

Testy DNA, kterou se podařilo z téměř zetlelého těla získat, potvrdily, že se skutečně jedná o Rebecu Trolleovou. Kvůli pozoruhodným okolnostem zpracovali v laboratoři vzorky přednostně a testy provedli nezvykle rychle.

Alex, který neměl o identitě oběti od začátku nejmenší pochyby, se už nemohl dočkat, až se pustí do práce.

„Před necelou hodinou jsme dostali zprávu z laboratoře,“ zahájil poradu. „Zatím si to ale necháme pro sebe. Než to pustíme do médií, musíme nejdřív informovat Rebecčinu matku.“

„Zprávu o smrti její dcery jí sdělíme my?“ zeptal se Peder.

Zprávu o smrti? pomyslela si Fredrika. To přece není žádná novina, když je někdo dva roky nezvěstný. Vzápětí si však uvědomila, že člověk se nikdy nevzdává naděje, ani v případě, že by smrt byla jediným logickým

vysvětlením. Pokud člověk skutečně miluje, vždycky si najde důvod doufat.

Jak dlouho by musela být pohřešovaná Saga, abych doufat přestala? přemítala Fredrika. Sto let? Tisíc?

„Ano, tu zprávu jí sdělíme my,“ přikývl Alex. „Vezmu si to na starost osobně, jen co ukončíme poradu. Fredrika může jet se mnou.“

„Ale já bych se jí chtěl na něco zeptat,“ namítl Peder. „Myslím Rebečiny matky.“

„K tomu budeš mít ještě spoustu příležitostí, Pedere. Znáš Dianu Trolleovou dva roky a myslím, že se jí teď vlastně uleví. Alespoň bude mít konečně jistotu. Samozřejmě tuší, že je Rebeca mrtvá, ale chce to vědět jistě. Taky chce vědět, co se jí vlastně stalo.“

Alex se nadechl.

„Přesnou příčinu smrti bude obtížné určit. Tělo je v pokročilém stadiu rozkladu. Nic nenasvědčuje tomu, že by byla zastřelena nebo utrpěla jiná poranění. Nemá zlomená žádná žebra. Někdo ji mohl uškrtit, ale těžko říct.“

Alex otevřel papírové desky a vytáhl několik fotografií.

„Jedno přesto víme jistě. Byla těhotná.“

Fredrika bleskově zvedla hlavu.

„To jste předtím věděli?“

„Ne. Nikdo nám ani nic nenaznačil. A to jsme mluvili úplně se všemi Rebečinými kamarády, známými i příbuznými. Prověřili jsme všechna volaná i volající čísla, veškerou e-mailovou korespondenci, ale tomu, že by byla těhotná, nic nenasvědčovalo.“

„Chceš říct, že o tom nikdo nevěděl?“ zeptala se Fredrika.

„Nejspíš ne,“ zavrtěl hlavou Alex. „Otázka zní proč. Proč nikomu neřekla, že je ve čtvrtém měsíci?“

„Ve čtvrtém měsíci?“ zopakoval Peder. „To na ní nebylo nic poznat?“

„Asi ne. Jinak by nám to snad někdo řekl.“

„Někomu se přece svěřit musela,“ namítla Fredrika.

„Třeba otci dítěte,“ poznamenal Peder a dotkl se fotografií na stole. „Co když ji zabil a rozřezal on?“

„Vrah mívá k rozřezání oběti zpravidla dva důvody. Buď chce znemožnit její identifikaci, nebo je to sadistický šílenec. V tom případě by snad ale všechno zakopal na jednom místě, ne?“

„Třeba měl oba důvody,“ poznamenala Fredrika.

Alex vzhlédl.

„Možné to je. V takovém případě bychom ovšem byli v pěkné bryndě. To by totiž Rebeca nemusela být jeho jediná oběť.“

„Vzhledem k tomu, že byla v jiném stavu, bych spíš řekl, že šlo o něco osobního,“ namítl Peder.

„To je pravda. Začneme z tohohle konce,“ rozhodl Alex. „Musíme zjistit, kdo byl otcem dítěte a proč nikdo nevěděl, že je těhotná.“

„Jak probíhalo vyšetřování jejího zmizení?“ zeptala se Fredrika. „Vytipovali jste nějaké podezřelé?“

„Jako posedlí jsme pátrali po jejím novém příteli, o kterém se šušovalo, ale marně. Vlastně to bylo dost divné. Nebylo po něm nikde ani stopy. V telefonních hovorech ani v e-mailech. Nikdo nevěděl, jak se jmenuje, ačkoli několik lidí tvrdilo, že o něm slyšeli. Vznášel se nad celým případem jako přízrak. Kromě něj jsme na nikoho podezřelého nenatrefili.“

Peder se zamračil.

„Dočetl jsem se, že prý předtím chodila s nějakou holčkou.“

„Ano. Jmenovala se Daniella.“

„Tak proč si najednou našla kluka?“

Alex se zatvářil vyčerpaně.

„Jak to mám sakra vědět? Její matka vypověděla, že Rebeca pořád hledala samu sebe. Daniella byla její jediná přítelkyně, jinak chodila s kluky.“

„Byla ta Daniella podezřelá?“ zeptala se Fredrika.

„Jeden čas jsme tu hypotézu zvažovali, ale měla alibi a nepodařilo se nám najít žádný věrohodný motiv.“

„A co Håkan Nilsson?“ zeptal se Peder.

Alexovi se po tváři rozlil mírný úsměv, který však vzápětí zmizel mezi vráskami. Ztracený úsměv jako stopa smutku.

„Toho jsme si taky pořádně proklepli. Ze začátku jsme ho sice nepodezřívali, to až později, když jsme měli víc stop, ale bylo nám divné, jak moc se angažoval. Jak se nám snažil pomoci, dělal rozhovory do rádia, rozvěšoval plakáty. Byl Rebečiným zmizením přímo posedlý. Ostatní přátelé to dávno vzdali, on byl ale neúnavný.“

„Když je někdo až přehnaně ochotný...“ spustil Peder.

„... možná něco tají, já vím,“ dokončil Alex větu. „V jeho případě to tak ale nejspíš nebylo.“

„Bydlí v Midsommarkransenu,“ vyrukoval s novou informací Peder. „Musíme si ho proklepnout znovu.“

Alex se narovnal. O tom neměl tušení.

„Dobře. Podíváme se mu znovu na zoubek,“ souhlasil. „To ostatně všem Rebečiným kamarádům a známým, nicméně Håkanu Nilssonovi obzvlášť. Ale ne hned.“

„Proč ne?“

„Protože chci vidět, jak zareaguje, až se o nálezu Rebečina těla dozví z médií. Necháme ho sledovat. Schválně, jak se zachová.“

Alex stočil pohled k Fredrice.

„A ty se mnou zajedeš za Rebečinou matkou.“

V autě cestou k Dianě Trolleové spolu Alex s Fredrikou nepromluvili skoro ani slovo. Alex vycítil, že by se ho Fredrika vyptávala, jak se mu daří, jestli si nepřipadá sám a jaké to je být zpátky v práci. Sám měl také

spoustu otázek. Jak se má Saga? Spí v noci, nebo k ní Fredrika musí vstávat? Chutná jí? Už má zoubky? Nic však ze sebe nevypravil. Uzavřel se jako lastura. Taková, jakou by nejspíš každý rybář vyhodil.

Jízda k domu Diany Trolleové ve čtvrti Spånga netrvala dlouho. Alex si cestu dobře pamatoval, ačkoli tam teď dlouho nebyl. Dianu Trolleovou si vybavoval jako velmi přitažlivou ženu a zřejmě uměleckou duši, které bylo pro nudnou úřednickou práci na krajském úřadě škoda.

Na začátku vyšetřování byla paní Trolleová plná naděje. Alex s ní jednal upřímně a vysvětlil jí, že první dny bývají v podobných případech rozhodující. Pokud se její dcera během několika dní nenajde, bude existovat jen malá šance, že by se našla později. Diana Trolleová přijala jeho slova s klidem. Ne snad, že by jí na dceři nezáleželo, rozhodla se však, že nebude truchlit předem, a té zásady se také dlouho držela.

„Dokud se neprokáže, že je mrtvá, znamená to, že žije,“ prohlásila. Alex si její výrok zapamatoval pro případ, že by se mu někdy mohl hodit.

Teď byl nicméně všem nadějším konec. Rebeca je mrtvá. Někdo ji rozřezal a zakopal v lese. Alex měl v kapse saka její piercing. Rebečině matce teď spolu s Fredrikou nesdělí nic milosrdného. Zpráva o dceřině smrti by sice pro paní Trolleovou mohla znamenat konec nejistoty, avšak pouze v případě, že by jí zároveň dokázali vysvětlit, proč Rebeca zemřela. A tak daleko se zatím rozhodně nedostali.

Diana Trolleová otevřela dveře, ještě než stihli zazvonit. Alex jí zprávu o dceřině smrti přednesl poté, co je uvedla do obývacího pokoje.

Paní Trolleová, sedící ve velkém křesle, se rozplakala.

„Jak zemřela?“ zeptala se.

„To zatím bohužel nevíme. Ale slibuju vám, že to zjistíme.“

Alex se rozhlédl po pokoji. Rebeca tu stále ještě byla. Alespoň na společných fotografiích s bratrem a na obraze, který její matka namalovala u příležitosti dceřiny konfirmace.

„Bylo mi to jasné, už když jsem vás viděla vystupovat z auta. Ale stejně jsem doufala, že mi nesete jinou zprávu.“

Fredrika vstala.

„Možná bych mohla uvařit kávu nebo čaj. Pokud byste mi tedy dovolila použít vaši kuchyň.“

Paní Trolleová mlčky přikývla a Alex se přistihl, jak pátrá v paměti, jestli někdy od Fredriky slyšel podobný návrh. Dospěl k závěru, že nejspíš ne.

Do obývacího pokoje doléhalo tlumené syčení rychlovarné konvice a cinkání šálek. Alex pečlivě vážil slova.

„Rebečin případ byl znovu otevřen. Pustíme se do vyšetřování s plným nasazením. Za to vám ručím.“

Paní Trolleová se smutně usmála. Na vysokých lícnicích kostech se jí leskly slzy. Pod hustými vlasy se skrývaly tmavohnědé oči. Zestárla smutkem? ptal se sám sebe v duchu Alex. Dospěl však k názoru, že ne.

„Zatím jste jejího vraha nenašli,“ připomněla mu Diana Trolleová.

„To máte pravdu,“ připustil Alex. „Ale teď jsme v jiné situaci.“

„Jak to myslíte?“

„Teď máme alespoň místo nálezu, jeden zeměpisný bod. Doufáme, že se nám podaří zajistit nějaké stopy, ačkoli...“

„... už uplynulo hodně času,“ dokončila za něj větu paní Trolleová.

„My si nějak poradíme,“ dodal Alex.

Hlas měl napjatý rozhořčením a přesvědčením. Příliš dobře věděl, jak moc bolí, když naději vystřídá beznaděj.

Žlutádneme to. Jiná možnost nepřichází v úvahu.

Tu větu řekl Leně víckrát, než ji chtěla slyšet. Strávil tolik času snahou o nalezení spásy, že si nakonec ani nevšiml, jak se její stav podstatně zhoršil.

„Máma umírá,“ vrátila ho do reality až jeho dcera. „Jestli takhle hodláš pokračovat, propásneš konec.“

Nikdy by nevěřil, že vzpomínky mohou tak bolet. Tak strašně, šíleně bolet.

Zamžily se mu oči. Nic netušíc ho v pravou chvíli zachránila Fredrika s podnosem se třemi šálky kávy.

„Tak prosím,“ řekla. „Dáte si mléko?“

Chvíli mlčky pili kávu. V místnosti se rozhostilo uklidňující ticho.

Alex se stále ještě nezmínil o podrobnostech týkajících se nálezu Rebečiny mrtvoly. O jejím rozřezaném těle zabaleném v igelitu a zakopaném v zemi.

Neměl nejmenší chuť se do těchto detailů pouštět, ale nebylo zbylí. Tuhle část práce z duše nenáviděl.

Diana mu naslouchala s vytřeštěnýma očima.

„To vůbec nechápu.“

„My taky ne, ale uděláme všechno pro to, abychom tomu přišli na kloub.“

„Jaký šílenec mohl...?“

„Nemyslete na to. Takhle raději neuvažujte.“

Alex polkl.

„Bohužel to ještě není všechno. Musím vám sdělit další dvě věci. Bude lepší, když se je dozvíte ode mě než z novin.“

Pověděl Dianě Trolleové o chybějících rukou a hlavě. Věcně a klidně. Přitom jí předal piercing, který měla Rebeca v pupíku. Diana Trolleová ho beze slova převzala.

„A dál? Říkal jste dvě věci.“

Hlas měla ochraptělý napětím a po tvářích jí dál kapaly slzy.

„Rebeca byla těhotná.“

„Cože?“

„Nevěděla jste to?“

Paní Trolleová zavrtěla hlavou a celá se roztrásla.

„Potřebovali bychom nutně najít otce dítěte,“ vložila se do hovoru Fredrika. „Vím, že jeho nejnovějšího přítele neznala, ale mluvila Rebeca někdy o tom, že by chtěla dítě?“

„Jistěže chtěla děti. Ale ne hned, vždyť byla ještě mladá. O takových věcech jsme se spolu otevřeně bavily. Byla opatrná, brala antikoncepci.“

„Jak dlouho?“

„Kolik jí mohlo být, když se mi poprvé svěčila, že má kluka? Myslím, že sedmnáct. Jela jsem s ní tehdy ke gynekologovi.“

To byl podle Fredriky zavrženíhodný důkaz mateřské lásky.

Slova se opět ujal Alex, který nechtěl, aby se první setkání s paní Trolleovou po nálezů Rebečina těla příliš protáhlo.

„Od Rebečina zmizení uplynula dlouhá doba,“ řekl. „Nepřišla jste za tu dobu na něco nového?“

Dva roky je opravdu dlouhá doba. Za dva roky může nezadaný člověk založit rodinu, nebo o ni naopak přijít.

Paní Trolleová si odkašlala.

„Nedávno mi jedna kamarádka prozradila něco hrozného, ale já jsem tomu upřímně řečeno nepřikládala žádnou váhu. Případalo mi to jako hloupost.“

Fredrika s Alexem mlčky čekali na pokračování.

„Dcera té kamarádky chodila s Rebecou do ročníku. Naznačila mi, že by Rebečin vrah mohl být někdo, s kým se Rebeca seznámila přes internet.“

„To je klidně možné,“ poznamenala opatrně Fredrika. „V dnešní době se přes internet seznamuje spousta lidí.“

„Tak jsem to nemyslela,“ namítla Diana Trolleová.
„Dcera té mé kamarádce řekla, že prý Rebeca přes internet něco prodávala.“

„Něco?“ nadzdvihl obočí Alex.

„Sama sebe.“

Alex ztuhl.

„Jak na to proboha přišla?“

„Prý po škole kolovaly takové drby. Ale já si absolutně nedokážu představit, že by...“

Dianě Trolleové selhal hlas.

„Měla Rebeca problémy se sebevědomím?“ zeptala se Fredrika.

„To ne.“

„Připadala si sama?“

„Měla kolem sebe spoustu kamarádů.“

„Potřebovala peníze?“

„To by přišla za mnou. Vždycky zavolala, když něco potřebovala.“

Vždycky ne, pomyslel si suše Alex. Za léta u policie zjistil, že rodiče často a rádi používají slovo „vždycky“ místo „většinou“.

„Rádi bychom si promluvili s vaší kamarádkou i s její dcerou,“ podotkla Fredrika.

Diana Trolleová přikývla.

„Nejdřív musím zavolat synovi,“ prohlásila.

„Samozřejmě,“ ujistil ji Alex. „Jestli potřebujete, domluvím vám schůzku s někým, s kým byste si mohla popovídat.“

„To není třeba.“

Alex s Fredrikou se zvedli k odchodu. Cestou ke dveřím si na stěně všimli dalších Rebečiných fotografií.

Nesundávejte je, kladl paní Trolleové na srdce v duchu Alex. Toho byste jednou strašlivě litovala.

„Co jste udělala s Rebečinými věcmi?“ zeptala se Fredrika.

„Se synem jsme vyklidili její pokoj na koleji a všechno jsme naskládali k mé sestře do garáže. Jestli se tam chcete porozhlédnout, řeknu vám adresu.“

„To byste byla hodná,“ přikývla Fredrika.

„Mimochodem,“ spustil Alex. „Pamatujete si na Håkana Nilssona?“

„No jistě. Jsme stále v kontaktu. Hodně mu na Rebece záleželo.“

„Byl to její spolužák z gymnázia, vidíte?“

„Ano. Rebeca mu dost pomohla, když mu těsně před maturitou umřel tatínek.“

Paní Trolleová otevřela dveře a předsíň zaplavilo jarní slunce.

„Stěžovala si na něj Rebeca někdy?“ zeptala se Fredrika.

Diana Trolleová vyhlédla na ulici. Tam za dveřmi na ni čekal úplně nový svět. Nebyla si jistá, jestli je připravená mu čelit.

„Vzpomínám si, že Håkan na ni byl našťvaný, když se rozhodla jít studovat do Francie. Nejspíš si představoval, že zůstane ve Stockholmu.“

„Měl k tomu důvod? Chci říct – chodili spolu?“

„To v žádném případě ne. Håkan vůbec nebyl Rebečin typ.“

Alex se zamyslel.

„Ale pak, po jejím návratu, se znovu začali stýkat?“

„Ano. Ale teprve potom, co Rebeca zmizela, mi došlo, jak dobří byli přátelé.“

„Jak vám to došlo?“

„Jinak by se přece tak neangažoval, aby se Rebeca našla, ne?“

6

Zpráva o tom, že ženské tělo nalezené v Midsommarkransenu patří Rebece Trolleové, předčilo toho odpoledne všechny ostatní novinky.

Alex Recht svolal krátkou tiskovou konferenci, na níž se však rozhodl nezacházet do přílišných podrobností, například nezmínil, že nalezené tělo není v celku a chybí mu hlava a ruce.

Novináři chrlili množství otázek, na většinu z nich se jim ovšem nedostalo odpovědi.

„Bohužel se zatím nemůžu vyjadřovat k tomu, jak jsme s případem daleko. Na to je příliš brzy.“

„Na to, zda má policie nějaké podezřelé, prozatím nemůžu odpovědět.“

„Nebudu se vyjadřovat ani k otázce, jak je možné, že jsme tělo tak rychle identifikovali, přestože leželo v zemi tak dlouho, a je tudíž nepravděpodobné, že by ho mohl někdo poznat.“

Po skončení konference se Alex uchýlil do své pracovny. V tu chvíli mu zazvonil mobil. Volala jeho dcera Victorie.

„Nechceš k nám dneska přijít na večeři, tati? Rádi tě uvidíme.“

„Nevím. Zrovna mám plné ruce práce a...“

„Viděla jsem tě v televizi. Ten svetr ti moc sluší.“

Svetr byl dárek od Victorie k Vánocům. K těm nejhorším Vánocům, jaké kdy Alex zažil.

„Tak přijdeš?“

„Možná. Jestli to stihnu. Takovýhle případ se nevyřeší lusknutím prstů...“

„Tati.“

„Co?“

„Prosím tě.“

Byla tak podobná své matce. Stejný hlas, stejná tvrdohlavost. Ta se ve světě neztratí.

Když Alex o chvíli později procházel po chodbě, nahlédl do kanceláře k Fredrice. Ta seděla zabraná do dva roky staré složky případu Rebečina zmizení. Když uslyšela Alexovy kroky, vzhledla a usmála se.

„Myslel jsem, že máš zkrácený úvazek,“ poznamenal Alex napůl žertem a napůl vážně.

Vyvaruj se nejčastější chyby policistů. Nezapomínej kvůli práci na rodinu.

„Taky že jo,“ přikývla Fredrika. „Jen si chci tohle dočíst. Ta ale stíhala věci, co?“

„Rebeca? To máš pravdu. Než jsme zmapovali všechny její aktivity, dalo nám to dost zabrat. Brigádu, studium, sbor, kamarády a nevím co ještě.“

„Musíme si promluvit s tou její spolužačkou, která tvrdí, že Rebeca na internetu inzerovala sexuální služby.“

„To rozhodně,“ usmál se Alex. „Ale ty teď půjdeš domů.“

Fredrika mu úsměv opětovala.

„Vždyť už jdu. Ale dovol mi ještě jednu otázku. Co že to studovala?“

„Myslím, že literární vědu.“

„V jakém ročníku?“

„To si přesně nepamatuju. Ale počkej, mám dojem, že zrovna psala bakalářskou práci. Vyslýchali jsme

jejího profesora, který jí práci vedl. Byl to sice pěkný náfuka, ale pochybuju, že by byl vrah nebo že by s ním chodila.“

„Měl alibi?“

„Jo. Stejně jako všichni ostatní.“

Fredrika zalistovala papíry na stole.

„Zajímalo by mě, kdo byl ten její nový přítel. Co když se s ním seznámila přes internet?“

„To je klidně možné,“ přikývl Alex. „Ale proč nám o tom nikdo neřekl? S takovými věcmi, jako je internetová seznamka, se přece kamarádky navzájem svěřují, ne?“

„To máš pravdu,“ přitakala Fredrika a zamýšleně pokračovala:

„Někdo přece musel vědět, že je těhotná. Přinejmenším její gynekolog.“

„Musel? Ve čtvrtém měsíci?“

Fredrika znovu zalistovala papíry.

„Zběžně jsem prošla protokol o domovní prohlídce. Její pokoj na koleji jste obrátili vzhůru nohama. Dočetla jsem se, jakou používala zubní pastu a tampony. Nikde jsem ale nenašla ani slovo o antikoncepci.“

Alex vešel za Fredrikou do kanceláře a nahlédl jí přes rameno.

„Tady je seznam všech léků, které jsme u ní zajistili,“ namítl.

„To je. Kapky proti kašli, panadol, brufen,“ četla Fredrika. „Nic z toho se nepoužívá jako antikoncepce, to mi věř.“

„Třeba jí prášky prostě došly?“ poznamenal Alex. „A protože zrovna s nikým nechodila, byla líná si dojít pro další recept.“

„Ale pak se přece údajně s někým seznámila,“ namítila Fredrika. „Myslíš, že používali jinou ochranu? To se mi nezdá. Její matka přece říkala, že si dávala velký pozor.“

Fredrika se otočila k Alexovi.

„Chci si znovu promluvit s její matkou. Třeba by mohla vědět, k jakému gynekologovi Rebeca chodila.“

„Dobře,“ přikývl Alex. „Doufejme, že by nám mohl říct, kdy antikoncepci vysadila.“

„Přesně tak. A taky by mohl vědět něco o jejím těhotenství.“

„Pokud o něm ovšem vůbec někomu řekla.“

Fredrika posbírala papíry ze stolu, vložila je do desek a ty podala Alexovi.

„Zavolám její matce ještě teď, než půjdu domů. Mimochodem – ozvala se nám hlídka, která sleduje Håkana Nilssona?“

Alex si složku přitiskl na hrud'

„Zatím se neozvali, takže předpokládám, že Nilsson je ještě v práci. Večer ho nejspíš s Pederem zajedeme vyslechnout.“

Fredrika přikývla a snažila se vybavit si Nilssonovu podobu z fotografií, které našla v Rebečině složce. Bledá tvář, hubená postava, nejistý pohled. Na některých snímcích vypadal našťvaně. Jak našťvaný asi musí člověk být, aby zabil a rozřezal na kusy jiného člověka, zabalil ho do igelitu a zakopal v lese?

Při té myšlence se Fredrika otřásla. Smrt nikdy nebývá hezká, ale občas dokáže být neuvěřitelně odporná.

Diana Trolleová věděla, kde si její dcera nechávala předepisovat antikoncepci. Nejprve na poliklinice pro mládež poblíž matčina bydliště a po svých dvacátých narozeninách na gynekologicko-porodnické klinice Serafen naproti stockholmské radnici.

„Pamatuju si, že tam byla spokojená,“ vyjádřila se paní Trolleová.

Fredrika se rozhodla zajít na kliniku rovnou při cestě domů.

Stejně se potřebovala projít.

Cestou zavolala Spencerovi. Ten den už si telefonovali dvakrát a Spencer měl pokaždé napjatý hlas. Fredriku proto napadlo, jestli si na sebe nevezal příliš velký úkol. V takovém případě by se ona musela vrátit zpátky na mateřskou. Podobné úvahy ji však vyděsily.

Co by se Sagou bylo, kdybych zemřela a Spencer se o naši dceru nedokázal sám postarat? Musel by se jí ujmout můj bratr?

Ne. Spencer by svou jedinou dceru nikdy neopustil, to Fredrika dobře věděla.

Spencer konečně zvedl telefon a přerušil Fredričiny katastrofické úvahy. Oznamil jí, že Saga spí a že Fredrika klidně může přijít domů o něco později, než se původně domluvili.

Procházka z policejní stanice v Kronobergu ke gynekologicko-porodnické klinice Serafen byla krátká, avšak osvěžující. Fredrika kráčela po ulici Hantverkargatan a vdechovala svěží jarní vzduch. Byl lehký a čistý a působil jako balzám na duši.

Klinika sídlila v prvním patře krásné secesní budovy s výhledem na vodu. Budova připomínala anglický zámek.

V čekárně si Fredrika prohlížela nastávající matky s velkými břichy, z nichž některé s sebou měly kočárek s dalším dítětem. Jak to jen zvládají? nechápala Fredrika. Ona ani Spencer další děti nechtěli. Na tom se shodli.

„Jedno mi bohatě stačí,“ hudoval Spencer jednu noc, když byla Saga nastydlá a pořád se budila.

Fredrika ukázala sestře na recepci služební průkaz a vysvětlila jí, proč přišla. Když ji požádala o nahlédnutí do Rebečiny zdravotní karty, sestra očividně znejistěla.

„Hned jsem zpátky,“ omluvila se a o chvíli později se vrátila se starší kolegyní.

Fredrika svou žádost zopakovala a starší sestra pozorně naslouchala. Poté dlouhými prsty zalistovala v kartotéce, mlčky pokývala hlavou a vytáhla jednu z karet.

„Když tu byla naposledy, přijímala jsem ji já,“ podotkla a ukázala na poznámku na okraji stránky.

Sestra zavřela oči.

„Každý den se setkávám se spoustou žen a nemůžu si pamatovat všechny,“ pokračovala.

To po vás také nikdo nechce, pomyslela si Fredrika. Jen tuhle byste si pamatovat mohla.

„Ale myslím si, že vím, o koho jde,“ dodala sestra k Fredričině radosti. „Byla si tu pro recept na antikoncepci, ale taky měla podezření, že by mohla být těhotná. Pokud si dobře vzpomínám, byla dost rozrušená.“

„A jak to dopadlo?“ zeptala se netrpělivě Fredrika.

„Těhotenství se samozřejmě potvrdilo,“ odvětila sestra. „Dospěli jsme k závěru, že je ve třetím měsíci. To ji strašně vyděsilo.“

„Jak reagovala?“

„Říkala, že půjde na potrat. Ale jak to nakonec dopadlo, nevím. Sem už se nevrátila.“

Fredrika v rychlosti prolístovala Rebečinu kartu.

„Vzpomínáte si ještě na něco?“

„Jen že vypadala nervózně. A taky se mě ptala, jestli může jít na potrat, i kdyby si to otec dítěte nepřál.“

Fredrika odložila kartu.

„Opravdu?“

„Ano. Taková hloupá otázka. To se ví, že o tom, jestli bude matkou, rozhoduje žena sama.“

Obě však dobře věděly, že to nemusí být vždycky pravda.

Fredrika znervózněla. Proč se Rebeca na něco takového ptala? Kdo byl onen muž, o němž si myslela, že by si chtěl dítě ponechat?

„Håkan Nilsson,“ prohlásil Alex bez zaváhání, když mu Fredrika zavolala, co zjistila.

„To mě taky napadlo, ale zdá se mi to příliš jednoduché.“

„Prý dnes telefonoval Rebečině matce, aby jí vyjádřil soustrast. Taky se ptal, jestli by ji mohl navštívit.“

„Co mu na to řekla?“

„Odmítla.“

Poté, co zavěsili, se Alex vrátil ke složce o Rebečině zmizení. Byla sice obsáhlá, avšak skýtala jen málo vodítek.

Mladá žena, kterou spolužáci očekávají na studentském večírku, ona však nastoupí do autobusu úplně opačným směrem. Těhotná ve čtvrtém měsíci, což ovšem nikdo neví, a přitom se možná bojí, že otec dítěte by s potratem nesouhlasil. Znamená to, že už mu o svém těhotenství stihla povědět?

Kam jsi toho večera měla namířeno, Rebeco?

V otevřených dveřích Alexovy kanceláře se objevil Peder. Bez pozvání vešel dovnitř a posadil se naproti svému nadřízenému.

Celý den strávil telefonováním s Rebečinými nejbližšími přáteli, otcem a bratrem.

„Dal jsem Ellen seznam osob, které jste po Rebečině zmizení označili puntíkem,“ oznámil. „Zkusí je vyhledat v policejním registru, jestli náhodou od té doby někdo z nich něco neprovedl.“

„Dobrý nápad,“ přikývl Alex. „A co další výsledky? Dozvěděli jste se něco zajímavého?“

„Možná ano,“ pokrčil rameny Peder a začal si kousat nehet.

Alex mu posunkem naznačil, aby pokračoval.

„Nějakou dobu po Rebečině zmizení začaly mezi jejími známými kolovat drby o tom, že prý na internetu nabízela sexuální služby.“

„To nám už řekla i její matka,“ přikývl Alex. „Dozvěděla se to prý od dcery své kamarádky.“

„Sice se mi to moc nezdá, ale asi bychom to měli prověřit.“

„Na tom se shodneme.“

„Doslechl jsem se ovšem ještě jednu trochu pravděpodobnější věc. Vyslychali jste tenkrát její bývalou přítelkyni?“

„Několikrát. Proč?“

„Šuškalo se, že se nesmířila s tím, že ji Rebeca pustila k vodě. Prý jí zazlívala, že pro ni byla jen takový experiment.“

Alex si promnul dlaně, což měl ve zvyku ve chvílích, kdy se cítil nesoustředěný. Ruce měl zjizvené od popálenin. Připomínaly mu jeden případ, který skončil katastrofou, a dlouho ho kvůli němu hlodalo svědomí.

„Několik lidí nám tehdy naznačovalo, že Rebečina bývalá to neměla v hlavě úplně v pořádku,“ ujal se slova Alex. „Prý byla dokonce v dětství na psychiatrii a měla i nějakou diagnózu. Myslím, že bipolární poruchu.“

„Měla sklony k agresivitě?“

„Pokud víme, tak ne.“

„V každém případě bychom si ji měli znovu proklepnout.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Alex. „Ale jedním si nejspíš můžeme být jistí.“

Peder čekal.

„Určitě nemůže být otcem Rebečina dítěte.“

Peder se ušklíbl.

„Zato Håkan Nilsson jo.“

„To je dost možné.“

„Jedna Rebečina kamarádka uvedla, že si Rebeca stěžovala na Nilssonovu dotěrnost. Prý nemohl pochopit, že už nejsou tak dobří kamarádi jako dřív.“

„V tom případě si myslím, že bychom se ho na to měli zeptat osobně,“ prohlásil Alex.

Peder zavolal domů a oznámil, že nepřijde k večeři. Před dvěma roky by takový telefonát vyvolal bouřlivou hádku, teď však proběhl v klidu. Takové věci už si

s Ylvou vyjasnili, když se nakonec domluvili, že se nerozvedou, ale naopak znovu sestěhují. Cesta zpět byla ovšem dlouhá a lemovaná několika bolestnými krizemi. Ylva potřebovala čas, aby Pederovi odpustila a začala mu znovu věřit. A Peder také potřeboval čas na to, aby odpustil – sám sobě. Aby zapomněl na všechnu škodu, kterou napáchal, i na všechnu zodpovědnost, jíž se vyhýbal.

Jeho psycholog mu řekl, že se musí naučit nehádat se o problémech, které beztak nemají řešení. A Pederova práce jiná nebude. Leda by změnil zaměstnání. Také mu však navrhl, aby si vyjednal lepší podmínky týkající se náhradního volna za všechny odpracované přesčasy.

Usmíření s manželkou Pederovi prospělo. Pomalu se mu zase začínal vracet pocit spokojenosti, který zažíval během prvních let s Ylvou, což byly současně i jeho první roky v policejní službě, a všechno šlo jako na drátkách. To se ovšem změnilo po narození dvojčat. Veškeré vyhlídky na normální rodinný život vzaly za své, když se u Ylvy projeví těžké a vleklé poporodní deprese a z její touhy po dětech náhle zbylo jen zoufalství a nejistota. Tehdy Peder poprvé manželku podvedl, čímž spustil zdánlivě nekonečnou spirálu vedoucí směrem dolů.

To, že konec neviděl, ale ještě neznamenal, že neexistoval. Nakonec ho zachránila vedoucí personálního oddělení, která si ho jednoho dne zavolala na kobereček, nařídila mu povinnou účast v kurzu rovnoprávnosti a domluvila mu návštěvu u psychologa. Jak tu slepici, která ho trestala za věci, jichž se nedopustil, nenáviděl! Ovšem jen do té doby, než se k němu donesla zpráva o nemoci Alexovy manželky a Fredričin přítel současně prodělal těžkou autonehodu. Jako by mu náhle došlo, co je v životě skutečně důležité, a ačkoli se to zdálo neuvěřitelné, všechno se obrátilo k lepšímu.

Peder s Alexem chvíli váhali, zda mají Håkana Nilssona vyslechnout ještě tentýž večer nebo zda raději počkají do dalšího dne. Státní zástupce jim vysvětlil, že jim nepřísluší nejmenší právo ho zadržet. Všechno, co proti němu mají, jsou pouhé indicie, nikoli důkazy. Předvolání k výslechu však předpisy umožňují.

Nakonec se rozhodli vyslechnout ho hned a rozjeli se k němu domů. Bylo téměř půl šesté a Pederovi kručelo v břiše hlady. Cestou se proto zastavili u stánku na párěk v rohlíku.

Håkan Nilsson otevřel dveře až po několikátém zazvonění.

Bylo vidět, že plakal, a Peder k němu pocítil náznak pohrdání.

„Håkan Nilsson?“ zeptal se. „Můžeme dál?“

V krátkosti mladému muži vysvětlil důvod návštěvy:

„Jak je vám nejspíš známo, bylo nalezeno tělo Rebecy Trolleové. Byli bychom rádi, kdybyste s námi mohl zajet na stanici na krátký výslech... Ne, z ničeho vás nepodezříváme, jen vám chceme položit pár otázek. Hlavně proto, abychom vás mohli vyloučit jako možného podezřelého. To si s ohledem na to, jak moc jste byl policii nápomocný, jistě zasloužíte.“

S Håkanem Nilssonem bylo těžší pořízení, než Peder předpokládal. Položil policistům spoustu otázek, především ohledně nálezu Rebečina těla. Jak vypadala? Jak zemřela? Jeho dotazy však zůstaly nezodpovězené.

Nakonec se přece jen uvolil jet s nimi na služebnu.

„Můžete nám říct, odkud jste se s Rebecou znali?“ zahájil výslech Alex.

„To už přece víte.“

Alex se zatvářil pobaveně.

„Já ano, ale můj kolega není s Rebečiným případem tak dobře obeznámen jako já.“

„Chodili jsme spolu do třídy. Na gymnáziu. Od té doby jsme byli dobří kamarádi.“

„Víc než jen kamarádi?“

Nilsson se začervenál.

„Ne.“

„Přál jste si, aby z toho bylo něco víc?“

„Ne.“

„Jak jste trávili společný čas?“

Nilsson pokrčil útlými rameny.

„Povídali jsme si. Občas jsme zašli na kávu nebo se dívali na televizi.“

„Jak často jste se scházeli?“

„Občas.“

„Mohl byste být konkrétnější?“

„Asi tak jednou do týdne. Někdy méně často.“

Peder se zahleděl do svého poznámkového bloku.

„Co jste si pomyslel, když se Rebeca rozhodla studovat ve Francii?“

Håkan Nilsson se zatvářil unaveně.

„Byl jsem zklamaný.“

„Proč?“

„Myslel jsem, že jsme lepší kamarádi. Nemrzelo mě ani tak to, že chce studovat v cizině, jako to, že mi to neřekla.“

Alex se zatvářil překvapeně.

„Chcete říct, že odjela, aniž vám to pověděla?“

„To ne. I když vlastně skoro jo. Řekla mi to asi týden před odjezdem.“

Nilsson si přehodil nohu přes nohu.

„Ale pak jsme si to vyříkali,“ pokračoval. „Všechno bylo zase v pořádku.“

Alex ho pozoroval se svráštělým čelem.

„Když Rebeca zmizela, hodně jste policii pomáhal.“

„Přišlo mi to důležité.“

„Znamenala pro vás hodně?“ zeptal se Peder.

Håkan Nilsson přikývl.

„Neměl jsem moc kamarádů.“

Peder se ležérně opřel lokty o stůl.

„Byla moc hezká,“ prohodil.

„To jo.“

„Spal jste s ní?“

Nilsson nasadil pohoršený výraz a Peder zvedl ruce v obranném gestu.

„Nemyslím to zle,“ dodal rychle. „Ale když člověk kamarádí s tak hezkou dívkou, je přece přirozené, že ho to napadne. Takové věci se stávají.“

Alex věnoval svému kolegovi významný pohled, nahlas však nic neřekl. Raději nechtěl znát víc podrobností o Pederově soukromí než to, co se dozvěděl od Margarety Berlinové.

Nilsson si mlčky rýpal záděru.

„Můj kolega se tím jen pokouší říct, jestli mezi vámi třeba výjimečně k něčemu nedošlo, ačkoli jste spolu nechodili,“ vložil se ho hovorů Alex. „Takové věci se můžou stát a svět se pro to nezboří.“

„Stalo se to jen jednou,“ pronesl tiše Nilsson se sklopenýma očima.

„Proč jste nám to neřekl dřív?“ zeptal se přísně Alex.

Nilsson mu věnoval pohled naznačující, že patrně spadl z višně.

„Proč asi? Protože to s Rebečným zmizením vůbec nesouviselo.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Peder.

„Nějakou dobu před jejím zmizením.“

„Jak dlouho?“

„Tři čtyři měsíce.“

„Použili jste ochranu?“

Nilsson se zavrtěl. Bylo vidět, že je mu otázka nepřijemná.

„Já ne. Rebeca brala prášky.“

„Takže nemohla otěhotnět?“ zeptal se Alex.

„Ne,“ zavrtěl Nilsson hlavou, oči stále sklopené.

Lže?

„Jste si tím jistý?“

Tiché přikývnutí. Pohled nadále upřený do stolu.

„Čistě hypoteticky,“ pokračoval Alex, „co byste dělal, kdyby byla těhotná?“

Nilsson konečně zvedl hlavu.

„To bychom si samozřejmě dítě nechali.“

„Samozřejmě?“ zopakoval Peder. „Oba jste byli hodně mladí. Nikdo by vám nevyčítal, kdybyste se rozhodli pro potrat.“

„To by nepřicházelo v úvahu,“ ohradil se Nilsson. „V žádném případě. Pokud bylo dítě počato z láskyplného vztahu, je potrat vražda. Kdo tvrdí něco jiného, je idiot.“

„Zastávala Rebeca stejný názor?“ otázal se Alex.

„No jistě.“

Nilssonův pohled zlobně potemněl a hlas měl náhle chraplavý.

„Kdyby Rebeca mohla dál žít, byli bychom skvělí rodiče.“

**Výslech svědkyně Fredriky Bergmanové,
2. 5. 2009, 15:30**

(přepis nahrávky)

Přítomni: Urban S. (vyslýchající 1), Roger M. (vyslýchající 2), Fredrika Bergmanová (vyslýchaná)

URBAN: Takže jste zpočátku podezřívali Håkana Nilssona?

FREDRIKA: Hodně věcí svědčilo proti němu. Měl motiv i vlastnosti, kvůli nimž jsme si mysleli, že by mohl být schopen vraždy.

ROGER: Byly vám v této fázi známé souvislosti se spisovatelkou Theou Aldrinovou?

FREDRIKA: Tehdy jsme ani pořádně nevěděli, kdo to je.

URBAN: Takže jste o tom filmovém klubu neměli nejmenší tušení?

FREDRIKA: To opravdu ne.

ROGER: Vraťme se k Håkanu Nilssonovi. Jaké měl alibi?

FREDRIKA: Moji kolegové ho po Rebečině zmizení posoudili jako věrohodné. Po nálezů Rebečina těla jsme dospěli ke stejnému názoru. Nilsson byl od pěti

hodin odpoledne až do půlnoci na setkání s mentory, což mu dosvědčilo několik lidí.

URBAN: Ale úplně jste ho ze zřetele nepustili, vidíte?

FREDRIKA: Úplně ne. Žádné alibi není stoprocentní.

ROGER: Jak na tom byl v tu dobu Peder Rydh?

FREDRIKA: Nerozumím otázce.

URBAN: Byl vyrovnaný?

FREDRIKA: Ano. Dokonce bych řekla, že byl tak vyrovnaný jako už dlouho ne.

URBAN: Chcete říct, že byly chvíle, kdy na tom byl Peder Rydh psychicky špatně nebo se choval nesoudně?

(Ticho)

ROGER: Musíte odpovědět na všechny otázky, Fredriko.

FREDRIKA: Ano. Byly chvíle, kdy na tom nebyl psychicky nejlíp.

URBAN: Choval se nesoudně?

FREDRIKA: Ano. Ale jak říkám, během tohoto vyšetřování byl ve skvělé kondici.

ROGER: Nepředbíhejte. Zatím jsme skončili u Håkana Nilssona.

(Ticho)

URBAN: Co následovalo?

FREDRIKA: Po čem?

URBAN: Po prvním výsledku Håkana Nilssona.

FREDRIKA: Alexovi zavolał vedoucí týmu, který měl na starosti ohledání místa nálezu. Objevili totiž něco dalšího.

Čtvrtek

Ranní kávu dostala jako obvykle v modrém hrníčku se svým jménem. Nedokázala se rozhodnout, zda to má pokládat za dětinské, ponižující nebo snad obojí. Sestra, která ji obsluhovala, byla zjevně nová. To se poznalo podle toho, jak kolem ní opatrně našlapovala, zatímco kladla na stůl chléb, máslo, marmeládu, vajíčko naměkko a hrnek kysaného mléka. Nové sestry z ní bývaly vždycky nervózní. Občas je slychala, jak si v kuchyňce špitají:

„Prý už třicet let nepromluvila ani slovo. Musí být úplně šílená.“

Postupem času jí však připadalo čím dál snazší takové řeči ignorovat. Mladí lidé přece nenesou vinu za to, že jí nerozumí. Vždyť ani nemohou, a už vůbec to není jejich povinnost. Sama nebyla zase tak stará, aby se nepamatovala na vlastní mládí.

Roky předcházející těm, které se později rozhodla promlčet, by se nejspíš daly označit za šťastné. Mládí jí připadalo jako tak radostný čas, až ji vzpomínka na něj bolela. Dobře si vybavovala svou první lásku, první knihu, kterou napsala, i to, jak jí zběsile bušilo srdce, když novináři vynášeli její knížky pro děti do nebes